

Štvrtok 6. týždňa v Cezročnom období: potreba nadprirodzeného pohľadu

Komentár na štvrtok 6. týždňa v Cezročnom období. „Chod' mi z cesty, satan, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské.“ Keď dbáme na modlitbu a pravidelný dialóg s Pánom, získavame nadprirodzený zrak: naše zreničky sa rozšíria a centrum našich myšlienok sa zväčší.

Evanjelium (Mk 8, 27-33)

Ježiš vyšiel so svojimi učeníkmi do dedín okolo Cézarey Filipovej. Cestou sa pýtal svojich učeníkov:

„Za koho ma pokladajú ľudia?“

Oni mu odpovedali:

„Za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša a iní za jedného z prorokov.“

„A za koho ma pokladáte vy?“ opýtal sa ich.

Odpovedal mu Peter:

„Ty si Mesiáš.“

Ale on ich prísne napomenul, aby o ňom nerozprávali nikomu.

Potom ich začal poučat

„Syn človeka musí mnoho trpieť, starší, veľkňazi a zákonníci ho zavrhnú, zabijú ho, ale on po troch dňoch vstane z mŕtvych.“

Hovoril im to otvorene. Peter si ho vzal nabok a začal mu dohovárať. On sa obrátil, pozrel sa na svojich učeníkov a Petra pokarhal:

„Chod' mi z cesty, satan, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!“

Komentár

Ježiš so svojimi učeníkmi prešiel pešo veľké vzdialenosti, aby všade priniesol evanjelium. V úryvku tejto nedele ho nachádzame 60 kilometrov severne od Kafarnauma, v slávnej Cézarei Filipovej, meste bohatom na zeleň a vodu, ktoré založil Herodes na počesť cisára Augusta a odovzdal ho svojmu synovi Filipovi. Práve toto mesto a jeho okolité dediny istým spôsobom vyprovokovali Ježišovu otázku o jeho

vlastnej identite: „Za koho ma ľudia pokladajú?“ (v. 27).

Tvárou v tvár nedostatočným vysvetleniam ľudí je Peter jediný, kto vie ponúknuť odpoveď, ktorá najviac zodpovedá tajomstvu Ježišovej osoby: „Ty si Mesiáš“ (v. 29). Peter však túto pravdu chápe svojím vlastným spôsobom a v hĺbke duše je vo svojich súdoch rovnako ľudský ako ostatní, pretože keď Ježiš ohlasuje svoje utrpenie, Šimon ho prudko odmieta.

Peter musel byť vo svojej pomýlenej láske taký prudký, že si od Ježiša vyslúžil dôrazné a vážne varovanie: „Chod' mi z cesty, satan, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské“ (v. 33).

Aby sme boli dobrými kresťanmi a nezarmucovali Pána, potrebujeme nadprirodzený pohľad, teda schopnosť vidieť veci a ľudí tak, ako ich vidí sám Boh. A to nie je vždy

ľahké. Najmä keď ide o to, aby sme si priznali, že kríž a to, čo nám spôsobuje, že trpíme, je súčasťou Božích plánov.

Ako vysvetlil svätý Josemaría, „ľudia vidia len plochý povrch. Ich schopnosť vidieť sa obmedzuje na dvojrozmernosť pripútanú k zemi. Keď budeš žiť nadprirodzeným životom, Boh ti dá tretí rozmer: výšku a s ňou perspektívu, váhu i objem“ (*Cesta*, 279).

Keď sa staráme o modlitbu a pravidelný dialóg s Pánom, keď si vyhradíme pevný čas na to, aby sme sa stýkali len s Bohom, získavame nadprirodzený pohľad: naše zreničky sa rozšíria a ohnisko našich myšlienok sa zväčší; naše chápanie vecí získava nové perspektívy a sme schopní zahliadnuť netušené horizonty: horizonty Boha.

Pablo Edo // Sugeng Prihatin -
Getty Images

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/gospel/jueves-to-6/](https://opusdei.org/sk-sk/gospel/jueves-to-6/) (03.04.2025)